

יומא ח

רבי שמעון	רבי יהודה	
בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו - מרצה	עודהו על מצחו - מרצה, אין עודהו על מצחו - אינו מרצה	ציץ
אמר לו רבי שמעון כהן גדול ביום הכפורים יוכיח, שאין עודהו על מצחו ומרצה!	אמר לו רבי יהודה: הנח לכהן גדול ביום הכפורים, שטומאה הותרה לו בציבור	קושי על ר' יהודה ותירוץ
דחוייה	הותרה	האם טומאה הותרה או דחוייה?
ורבי שמעון סבר תמיך לרצון לפני ה' , מאי תמיך ? אילימא תמיד על מצחו, מי משכחת לה? מי לא בעי מיעל לבית הכסא, ומי לא בעי מינס? אלא תמיד מרצה הוא.	רבי יהודה סבר: (שמות כח) צ keji n3n	אביי: בנשבר הציץ - דכולי עלמא לא פליגי דלא מרצה, כי פליגי - דתלי בסיכתא

שמות פרק כח פסוק לח

והיה צל מ3n אהרן ונא אהרן את צון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדישת והיה צל מ3n תמיך לרצון להט לפני ה':

רבי שמעון	רבי יהודה	
ראוי למצח - מרצה, שאינו ראוי למצח - אינו מרצה, לאפוקי נשבר הציץ, דלא מרצה תמיד מרצה הוא - בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו - מרצה	עודהו על מצחו - מרצה, אין עודהו על מצחו - אינו מרצה	צ keji n3n
שלא יסיח דעתו ממנו		תמיך לרצון לפני ה'
לקבוע לו מקום	לקבוע לו מקום	והיה צל מ3n
לא משמע ליה	ראוי למצח - מרצה, שאינו ראוי למצח - אינו מרצה, לאפוקי נשבר הציץ, דלא מרצה	מ3n n3n

הצעה: נימא הני תנאי כהני תנאי; דתנאי:

רבי חנינא סגן הכהנים	רבי יוסי	רבי מאיר	
כהן השורף את הפרה מזיץ עליו כל שבעה. כהן גדול ביום הכפורים - אין מזיץ עליו אלא שלישי ושביעי	אין מזיץ עליו אלא שלישי ושביעי בלבד	אחד זה ואחד זה מזיץ עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם	
	טומאה היתר היא בציבור - כר' יהודה	טומאה דחוייה היא בציבור - כר' שמעון	ניסיון ראשון להבין את המחלוקת דחייה
	ותסברא? אי סבר רבי יוסי היתר היא בציבור - הזאה כלל למה לי?		
	לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה	אמרינן טבילה בזמנה מצוה	ניסיון שני - כו"ע טומאה דחוייה היא בציבור

	<p>וסבר רבי יוסי לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה? והתניא:</p> <table border="1"> <tr> <td data-bbox="491 197 639 510"> <p>רבי יוסי אומר: יורד וטובל כדרכו, ובלבד שלא ישפשף</p> </td> <td data-bbox="639 197 857 510"> <p>הרי שהיה שם כתוב על בשרו - הרי זה לא ירחץ, ולא יסוך, ולא יעמוד במקום הטנופת. נזדמנה לו טבילה של מצוה - כורך עליו גמי, וטובל</p> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="491 510 639 629"> <p>אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p> </td> <td data-bbox="639 510 857 629"> <p>לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p> </td> </tr> </table>	<p>רבי יוסי אומר: יורד וטובל כדרכו, ובלבד שלא ישפשף</p>	<p>הרי שהיה שם כתוב על בשרו - הרי זה לא ירחץ, ולא יסוך, ולא יעמוד במקום הטנופת. נזדמנה לו טבילה של מצוה - כורך עליו גמי, וטובל</p>	<p>אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p>	<p>לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p>		<p>דחייה</p>
<p>רבי יוסי אומר: יורד וטובל כדרכו, ובלבד שלא ישפשף</p>	<p>הרי שהיה שם כתוב על בשרו - הרי זה לא ירחץ, ולא יסוך, ולא יעמוד במקום הטנופת. נזדמנה לו טבילה של מצוה - כורך עליו גמי, וטובל</p>						
<p>אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p>	<p>לא אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p>						
<p><u>קושני</u>: אי מקיש הזאה לטבילה - אפילו כהן ביום הכפורים נמי, אי לא מקיש הזאה לטבילה - אפילו כהן השורף את הפרה נמי לא! – <u>תירוצ</u>: לעולם לא מקיש, וכהן השורף את הפרה - מעלה בעלמא.</p>	<p>לא מקשינן הזאה לטבילה</p>	<p>מקשינן הזאה לטבילה</p>	<p>ניסיון שלישי – כו"ע להני תנאי אמרינן טבילה בזמנה מצוה</p>				

שאלה: כמאן אזלא הא דתנו רבנן: **אינן בין כהן השורף את הפרה לכהן גדול ביום הכפורים אלא שזה פרישתו לקדושה, ואחיו הכהנים נוגעין בו, וזה פרישתו לטהרה, ואין אחיו הכהנים נוגעין בו. תשובה**: כמאן - או רבי מאיר או רבי יוסי. דאי רבי חנינא סגן הכהנים - הא איכא נמי הא.

קושני על דעת ר' מאיר ור' חנינא סגן הכהנים: מתקיף לה רבי יוסי ברבי חנינא: בשלמא ראשון - שמא שלישי, שני - שמא שלישי, שלישי - שמא שלישי, חמישי - שמא שביעי, שישי - שמא שביעי, שביעי - שמא שביעי. אלא רביעי למה לי הזאה כלל? לא בשלישי איכא לספוקי, ולא בשביעי איכא לספוקי!

א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'	ז'	ח'	ט'	י'
		פורש							
1	2	3	4	5	6	7			
	1	2	3	4	5	6	7		
		1	2	3	4	5	6	7	

תירוצ: ולטעמיד, הזאה כל שבעה מי איכא? והא קיימא לן דהזאה שבות, ואינה דוחה את השבת. אלא מאי אית לך למימר - שבעה לבר משבת, הכא נמי - שבעה לבר מרביעי. מסקנה שיוצא מזה: אמר רבא: הלכך, כהן גדול ביום הכפורים, דלא בדידן תליא מילתא, אלא בקביעא דירחא תליא מילתא - בתלתא בתשרי בעי לאפרושי, וכל אימת דמתרמי תלתא בתשרי - מפרשינן ליה. אבל כהן השורף את הפרה, דבדידן תליא מילתא - מפרשינן ליה ברביעי בשבת, כי היכי דניתרמי רביעי שלו בשבת.

ללשכת פרהדרין וכו'.
תניא, אמר רבי יהודה: וכי לשכת פרהדרין היתה? והלא לשכת בלווטי היתה! אלא, בתחלה היו קורין אותה לשכת בלווטי, ומתוך שנותנין עליו ממון לכהונה ומחליפין אותה כל שנים עשר חודש, כפרהדרין הללו שמחליפין אותם כל שנים עשר חודש, לפיכך היו קוראין אותה לשכת פרהדרין.

